

Een Keuze.

Die zat nu, zijn borst tegen de tafel gedrukt, kalm zijn boek te lezen. Zijn groote zwarte baard zwol over tafel, met plezier speelde hij met de krullerige stekelige haartjes. Zijn denken gespannen volgde hij het verhaal. Zoo zou hij wel willen blijven doorlezen. Den geheelen dag, al sedert jaren, als 't licht kil en groot over de dingen stond, kon hij niet rustig zijn, haastte het in hem. Niets was er mooi en belangrijk, alles even klein en pietluttig. 't Lezen ging dan bijna ook niet. En wat moest hij anders doen? Werken kon hij niet, al moest hij van den dokter. Maar hoe het te doen? Liep hij een kwartiertje, dan was hij dood op, trilde alles in hem, moest hij zich vastgrijpen om niet te vallen. Hoe kon hij dan, als vroeger, de ladders opklimmen om te verven. Hij zou er van af slaan, voor hij goed en wel boven was. En lager werk ging ook niet, dat had hij ook al geprobeerd. Zwaar was hij en vet, maar dat was geen kracht. — En dan die haast in hem. Eeuwig joeg het er, vooruit, wat anders; zijn denken hing geen seconde op hetzelfde. En dan die angsten er nog bij. Van morgen nog liep hij in huis, rommelde zoo wat voor zijn moeder, beeldjes afstoffen, stoelen afvegen. Hij bukte voorover om zijn doek over de pooten van den stoel te halen. Kon hij 't spit niet in zijn rug krijgen? Dat deed zoo machtig zeer, zeiden ze. Dan moest er iemand op je gaan staan, tot het kraakte in je lijf. — Daar was het al! Ou, of ze hem dwars door zijn rug sneden. Zoo maar blijven zitten, rechtop loopen kon hij toch niet. God, wat was dat benauwend! Zijn borst deed hem ook al pijn, beklemdde hem. Zou het dan een borstbeking zijn? Dan ben je dadelijk weg. En dan? Benauwder drukte het in zijn borstkas. Hij ademde zoo moeilijk. — Klopte zijn hart nog?

Toen was de deur opengerukt en de krant binnengegoot. Van schrik was hij opgesprongen, stond nu flink rechtop. En begreep. Hij had zich weer laten nemen! Die ellendige gedachten, nooit was hij er zeker van. Alle dagen ging het zoo. Was hij maar dood gegaan, dan was het uit. Neen, niet. Leven wilde hij, genieten als anderen. En

eerst vechten tegen dien onzin, dien belabberden zotteklap.

Langzamerhand was het weer overgegaan, maar den heelen dag had hij moeten vechten, om niet met zijn gedachten er weer heen af te dwalen. Beroerd was hij er door geweest, ruw en opspeelderig, en zijn moeder had hij weer afgesnauwd.

Die, zwijgend, schildde steeds. Zij was er al aan gewoon en wist wel, dat hij het niet meende. Maar 't hinderde haar toch steeds. De woorden, die hij zei, dat was het niet. Maar, dat hij ziek was, zoo zonder moed, paf-neergeslagen den geheelen langen dag op een stoel of in bed. En 't onbegrijpelijke, dat dokter hem altijd aan 't werk wilde hebben, de straat opjoeg, waar hij niet wilde loopen, omdat hij 't niet kon, als hij zei. Nooit wist ze, wie ze gelooven moest. Want daar ze zelf ook niets aan hem zag, wilde ze hem wel vaak er uitsturen, 't huis uit, de frissche lucht in, waar hij ook afleiding zou vinden voor zijn pijnen en akelige gedachten. Maar dan keek hij haar zoo smeekend-weemoedig aan met zijn groote zachtblauwe oogen, die haar vroegen als bescherming, vergeving voor niet-kunnen, en in hun smee-kingen vastlegden de zekerheid van zijn onmacht, dat zij hem begreep, meevonde met hem het verschrikkelijk-pijnigende van hem omjagende gedachten, waarin hij geketend lag. Dan was ze wel vaak snel weggevlucht naar den zolder om er haar wanhoop uit te snikken.

Vandaag was het ook weer zoo. Den heelen dag had ze niets goeds kunnen doen. Niets deugde er, en hij vloekte haar maar uit. Het was zoo stil dan in haar kamertje, haar leventje van wroetende huismoeder viel haar zoo zwaar.

Gelukkig was die brief van middag gekomen. Dat gaf haar ook nog wat afleiding. Nu was Riek weer gelukkig. En daar dacht ze dan maar steeds aan. Toch was dat voortdurende zwijgen ook verdrietig. Dat was kleine jaloeschheid, dat wist ze wel. Ze wou heel graag haar dochter gelukkig zien, maar haar laten weggaan, en zoo heel ver naar Amerika, dat zou ze niet kunnen, niet willen, al moest het eigenlijk.